

Profetians ande: Fördröjningstiden och midnattsropet

Habackuks två tavlor

Jeff Pippenger
2012-10-14

Habackuks två tavlor 2 av 95

Förståelsen av den milleritiska kalendern och dröjsmålstiden

I vår senaste framställning uppkom frågan hur den 22 oktober 1844 kan vara den tionde dagen i den sjunde månaden, om den 22 mars 1844 är den första dagen i den första månaden. Milleriterna missförstod i mars 1844 det som de trodde var slutet på 1843. Efter den besvikelsen omprövade de den bibliska tideräkningen. Detta förklaras i Gerhard Damsteegts bok, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, särskilt på sidorna 89 och 92. När de menade att 1843 hade avslutats omprövade de två beståndsdelar i sin tidsuppfattning: övergången från 1843 till 1844 samt de dagar som markerar årens början och slut, så att de kunde beräkna den tionde dagen i den sjunde månaden.

Jag betonar ofta att tiden från den 22 mars till den 22 oktober är sju månader. Jag påstår inte att detta är Sjunde månads-rörelsen, men det är intressant att milleriterna ansåg att den 22 mars var betydelsefull, och det är en användbar tankemässig hållpunkt — sju månader senare för dig till den 22 oktober. Detta är ett faktum.

Besvikelsen och dröjsmålstiden var inte uppfyllelser av en tidsprofetia, utan snarare följden av ett missförstånd hos milleriterna. Deras missförstånd uppfyllde dröjsmålstiden och besvikelsen; det fanns ingen särskild profetia som angav att dröjsmålstiden skulle börja vid en viss tidpunkt. Deras övertygelse att år 1843 hade passerat den 22 mars 1844 framkallade besvikelsen.

Damsteegt säger:

Även om den karaitiska beräkning, som angav slutet på det judiska året vid nymånen den 17 april 1844, förordades i de ledande milleritiska tidskrifterna, såg flertalet troende den 21 mars 1844 som tiden för Kristi återkomst. Utanför den milleritiska rörelsen var den 21 mars välkänd, och det fanns en mycket utbredd förväntan om ett fullständigt sammanbrott för hela adventismens system på detta datum.

Vi läste i går att Miller väntade sig detta datum. Majoriteten av milleriterna såg fram mot detta datum, och till och med deras motståndare kände till det och höll uppsikt efter det som ett bevis för att milleriterna var falska. Detta var den gängse uppfattningen. Efter att det hade passerat började de undersöka tidsprofetiorna närmare, vilket ledde dem till den 22 oktober 1844. Detta ger en referenspunkt för den fråga som kom upp i går.

Fördröjningstiden och Ellen Whites första syn

I dag vill jag ägna mer tid åt att betrakta dröjsmålstiden. Detta är viktigt, eftersom vi har att göra med Ellen Whites första syn, där hon säger att det klara ljuset vid början av stigen till himlen var Midnattsropet, och om man förnekar detta ljus faller man av stigen till himlen. Jag försöker påvisa att Midnattsropet i hennes syn omfattar hela historien om den andra ängelns budskap.

Personligen har jag inga svårigheter med att säga att midnattsropet i den synen, som är vid stigens början och sprider ljus hela vägen, representerar milleriternas historia från 1840 till 1844.

Dynamiken i den historien måste förstås på rätt sätt. Uppfyllelsen av själva midnattsropet sträckte sig från den 12 augusti till den 17 augusti, när budskapet framlades vid lägermötet i Exeter, och därefter bar de budskapet i ungefär två månader — september och oktober, två månader och fem dagar. Före den 22 oktober förberedde de sig för Herrens återkomst. Denna tvåmånadersperiod är midnattsropets historia. Man kan emellertid inte förstå denna period utan att förstå de steg som ledde in i den. För mig är midnattsropet, mer specifikt, dröjsmålstidens historia, som fortsätter fram till den 22 oktober 1844.

Att lokalisera de tre änglarnas budskap

Här är historien från 1840 till 1844. Det finns flera avsnitt i Profetians Ande där syster White säger oss att vi behöver veta var budskapen skall placeras. När man börjar placera budskapen inser man att alla budskap anländer vid en bestämd tidpunkt och därefter utrustas med kraft.

Den förste ängeln anlände år 1798 vid ändens tid, när Daniels bok öppnas och kunskapen ökade. Den förste ängelns budskap får kraft den 11 augusti 1840, när år-dag-principen bekräftas för hela världen och därigenom för ned ängeln i Uppenbarelseboken 10, vilken symboliserar den förste ängelns budskaps bemyndigande.

Den andre ängeln anlände i juni 1842. Vi läste i går att herr Miller i juni 1842 höll sin andra serie föredrag i Casco Street-kyrkan. Med få undantag stängde de protestantiska kyrkorna sina dörrar. Således anlände den andra ängelns budskap i juni 1842, ty när en protestantisk kyrka stänger sin dörr för den första ängelns budskap, blir den en del av Babylon. Den andra ängelns budskap är en kallelse ut ur Babylon. Det är progressivt.

Syster White säger oss att även om protestanterna började stänga sina dörrar i juni 1842, började kallelsen ut ur Babylon – innehålllet i den andre ängelns budskap – faktiskt inte förrän sommaren 1844.

Den andre ängelns budskap anlände i juni 1842 och är utrustat med Midnattsropets budskap, den 12–17 augusti 1844, vid lägermötet i Exeter.

Den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, därför att vägen in i det allra heligaste på den dagen öppnades, där människor kan förstå att Kristus nu är Översteprästen i det allra heligaste. Där blir förbundsarken igenkänd, och i arken finns de tio budorden. När syster White fördes in i det allra heligaste och såg på de tio budorden, såg hon att sabbatsbudet lyste starkare än de andra och därmed utmärkte sabbatens betydelse i den tredje ängelns budskap. Det kommer att bli ett prov

angående sabbat eller söndag. Den 22 oktober 1844 anlände innehållet i den tredje ängels budskap.

Ett kännetecken för alla tre budskapen är att när den förste ängels budskap kom år 1798, var det ingen som förstod det. Herren uppväckte William Miller till att vara den förste ängels budbärare, men det var inte förrän år 1818—tjugo år senare—som Miller började förstå budskapet. Budskapet kom, men det dröjer en tid innan Guds folk känner igen det, och därefter blir det kraftfullt.

Den andra ängels budskap kom i juni 1842, men inga Milleriter började år 1842 kalla de protestantiska kyrkorna Babylon. De uppfattade det ännu inte. Det var först sommaren 1844 som de började inse det och kalla människor ut ur kyrkorna. Budskapet kommer, sedan blir det förstått, och därefter blir det bemyndigat.

Den 22 oktober 1844, när Hiram Edson hade sin syn av Kristus som gick från det heliga till det allra heligaste, fick de visst ljus över Kristi förändrade tjänst. Men den 23 oktober 1844 var Hiram Edson inte beredd att skriva en artikel eller predika en predikan om att söndagen är vilddjurets märke. De förstod inte den tredje ängels budskap förrän efter den tidsperioden.

Den tredje ängels budskap får kraft, såsom sjundedagsadventister vet, när den fjärde ängeln i Uppenbarelseboken 18 förenar sig med det. För dem som ser detta via direktsändning eller senare på dvd-skivor, kanske ni vill argumentera om tidpunkten då den fjärde ängeln förenade sig med den tredje den 11 september 2001. Vid denna punkt framför vi inga argument om detta, men vi förnekar det inte heller: Den fjärde ängeln förenar sig med den tredje ängeln när tvillingtornen faller, och det är här som den tredje ängels budskap får kraft.

Alla de tre änglarnas budskap har dessa kännetecken: de anländer, förstås och blir därefter förlänade kraft.

De två dörrstängningarna och tempelreningarna

I juni 1842 började en dörr att stängas, utmärkt genom att de protestantiska kyrkorna stängde sina dörrar för den förste ängels budskap. I början av denna historia ser vi en dörr stängas, och vid slutet av denna historia — den andre ängels historia — stängs dörren åter, dörren in till det Heliga, dörren i liknelsen om de tio jungfrurna.

Dessa två dörrstängningar är viktiga att lägga märke till, särskilt om man skall behandla de två tempelreningarna. Kristus renade templet två gånger när Han var på jorden, och syster White säger oss att det kommer att ske två tempelreningar vid världens slut, såsom det var på milleriternas tid. Tempelreningarna på milleriternas tid kan utmärkas vid dörrens stängning i juni 1842 — templets första dörr, protestantismen — och vid den andra tempelreningen, när milleriternas tempelrening är fullbordad.

Vi skall betrakta väntetiden. I denna del av den andre ängels historia infaller väntetiden den 22 mars 1844 och inramas av två tempelreningar. Det är den andre ängels budskap.

Detta är också berättelsen om Gideon. Det förekom två reningar i berättelsen om Gideon, vilket är en av symbolerna för de två tempelreningarna och den andre ängelns budskap.

Dröjsmålets tid och midnattsropet i profetian

Låt oss inleda vår studie med ett citat ur Spiritual Gifts, band 1, sidorna 195, 196. Vi betraktar dröjsmålstiden för att förstå dess samband med Midnattsropet, eftersom vi inte vill förkasta ljuset från Midnattsropet; om vi gör det faller vi av stigen ner till den ogudaktiga världen nedanför.

Änglar sändes för att bistå den mäktige ängeln från himlen, och jag hörde röster som tycktes ljuda överallt: "Gån ut från henne, mitt folk, så att I icke haven del i hennes synder och icke fån del av hennes plågor; ty hennes synder hava nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar." Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet" — Här citerade hon just Uppenbarelsboken 18:4: "Gån ut från henne, mitt folk, . . ." Och hon säger: "Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje [ängelns] budskap och förenade sig med det, såsom midnattsropet förenade sig med den andre ängelns budskap år 1844."

Den andre ängelns budskap kommer i juni 1842, och Midnattsropet ansluter sig till det i augusti 1844. Detta utgjutande av Anden över detta budskap – kallelsen att gå ut ur Babylon – är den historia som syster White använder för att beskriva historien om den 11 september 2001, då den tredje ängelns budskap förenas med den fjärde ängeln. Den fjärde ängeln är den tid då den mäktige ängeln i Uppenbarelsboken 18 stiger ned.

"Detta budskap tycktes vara ett tillägg till det tredje budskapet och förenades med det, såsom midnattsropet förenades med den andre ängelns budskap år 1844. Guds härlighet vilade över de tålmodiga, väntande heliga" — över vilka vilade Guds härlighet? De tålmodiga — vad? Väntande. De tålmodiga, väntande heliga. Okej? De väntande heliga; ty vi befinner oss nu i den historia där profetian säger: "Salig är den som väntar och uppnår 1335. Om synen dröjer, så vänta på den." De människor som kommer att ta emot den Helige Andes utgjutelse är de väntande heliga.

Guds härlighet vilade över de tålmodiga, väntande heliga, och de frambar utan fruktan den sista högtidliga varningen, förkunnade Babylons fall och uppmanade Guds folk att gå ut ur henne, för att de skulle undkomma hennes fruktansvärda dom." — Självfallet gäller detta vår tid och tidsålder; men de väntande heliga i vår tid och tidsålder förebildas av de väntande heliga i den milleritiska historia som vi här betraktar.

Ljuset som utgöts över de väntande trängde in överallt, och de som hade något ljus i församlingarna, som inte hade hört och förkastat de tre budskapen, svarade på kallelsen och lämnade de fallna församlingarna." — Detta är: "Gå ut från henne, mitt folk!" Detta talar om dem som i vår tid och tidsålder går ut från Babylons församlingar när söndagslagen träder i kraft i Förenta staterna. Det är de fallna församlingarna, Babylons församlingar.

"Många hade nått ansvarsåldern sedan dessa budskap hade givits, och ljuset lyste över dem, och de hade förmånen att välja liv eller död." — Nu säger hon att det i de protestantiska kyrkorna i dag finns människor som har nått ansvarsåldern sedan den 22 oktober 1844; och så är det. Människorna

i de protestantiska kyrkorna i dag var inte vid liv när den tredje ängelns budskap kom i den milleritiska historien. De hålls inte ansvariga för det förkastande som de protestantiska kyrkorna gjorde under sin tidsperiod, och detta är en nyckelpunkt att lägga märke till om du någonsin studerar hur Kristi historia åskådliggör världens slut; ty tekniskt sett, profetiskt, kunde Jerusalem ha, borde Jerusalem ha blivit förstört år 34 e.Kr.

Det fanns 490 år av provotid, avskurna för judarna ur de 2300 åren som anges i Daniel 8 och Daniel 9. Dessa 490 år slutade år 34 e.Kr. med steningen av Stefanus. Vid den tidpunkten skulle Jerusalem, profetiskt sett, förstöras, men det förstördes inte förrän år 70. I Den stora striden säger syster White samma sak om denna historia. Hon säger att det fanns barn och andra som inte hade hört Kristi och lärjungarnas budskap före år 34, och Gud gav dem i sin barmhärtighet tid att konfronteras med budskapet före Jerusalems förstörelse. Hon framställer, liksom Kristus, Jerusalems förstörelse som en illustration av världens ände.

Denna historia är en förebild till just den historia hon talar om. När söndagslagen kommer till Förenta staterna och budskapet slutligen går till de fallna kyrkorna, kommer Guds barn, som nu är i Babylon, inte att hållas ansvariga för det förkastande som deras kyrkor eller förfäder gjorde under 1800-talet.

Många hade kommit till ansvarsåren sedan dessa budskap hade givits, och ljuset lyste över dem, och de hade förmånen att välja liv eller död. Somliga valde livet och tog sin ställning bland dem som väntade på sin Herre och höll alla hans bud. Det tredje budskapet skulle utföra sitt verk; alla skulle provas på grundval av det, och de dyrbara skulle kallas ut från de religiösa samfundet. En tvingande kraft sätter de uppriktiga i rörelse, medan uppenbarelsen av Guds kraft håller släktingar och vänner i fruktan och återhållsamhet, och de vågar inte, ej heller har de makt att, hindra dem som känner Guds Andes verk över sig. Den sista kallelsen bärs även till de fattiga slaverna, och de fromma bland dem utgjuter, med ödmjuka uttryck, sina sånger av överflödande glädje vid utsikten till sin lyckliga befrielse, och deras herrar kan inte hejda dem; ty fruktan och häpnad håller dem tysta. Mäktiga underverk utförs, de sjuka botas, och tecken och under följer de troende. Gud är i verket, och varje helig, utan fruktan för följden, följer sitt eget samvetes övertygelse och förenar sig med dem som håller alla Guds bud; och de förkunnar det tredje budskapet med kraft. Jag såg att det tredje budskapet skulle avslutas med kraft och styrka som vida översteg midnattsropet.

I dessa två stycken är detta andra gången hon har jämfört vår historia vid söndagslagen vid världens slut med historien om midnattsropet. Första gången säger hon att den mäktige ängeln i Uppenbarelsesboken 18 förenar sig med den tredje ängeln, såsom midnattsropet förenade sig med den andra ängeln. Fastän hon behandlar historien om söndagslagskrisen, använder hon tydligt historien om den andra ängeln som en referenspunkt. Det är parallella historier.

Guds tjänare, utrustade med kraft från höjden, med ansikten upplysta och strålade av helig invigning, gick ut för att fullgöra sitt verk och förkunna budskapet från himlen. Själur som var spridda överallt inom de religiösa samfundet svarade på kallelsen, och de dyrbara fördes hastigt ut ur de dömda kyrkorna, såsom Lot fördes hastigt ut ur Sodom före hennes förstörelse.

När det gäller kallelsen ut ur Babylon, vare sig vid världens ände eller i den andre ängelns budskap, är Lot en symbol för denna historia och Sodoms förstörelse.

Om du förstår Daniel 11 rätt, går Nordens konung i vers 41 in i det härliga landet och många störtas omkull, men ”dessa skall undkomma hans hand: Edom, Moab och de främsta av Ammons barn.” Moab och Ammon är barnen till Lots två döttrar. Lots familj representerar dem som undkommer påvedörets hand vid söndagslagskrisen.

Syster White använder denna symbolik. De fallna kyrkorna representeras av Lot, och de dyrbara fördes hastigt ut ur de dömda kyrkorna, såsom Lot hastigt fördes ut ur Sodom före dess undergång. Guds folk blev utrustat och styrkt genom den utmärkta härligheten som föll över dem i riklig mängd och beredde dem att uthärda frestelsens stund. En mångfald röster hördes överallt säga: ”Här är de heligas tålmod; här är de som håller Guds bud och Jesu tro.”

När hon talar om kallelsen att gå ut ur Babylon vid världens slut, använder hon historien om den andre ängelns budskap under Millerittrörelsens tidsperiod för att beskriva denna kallelse. Den andre ängelns budskap är en kallelse att gå ut ur Babylon, och denna historia är en förebild för historien om söndagslagens kris.

En av de bibliska hänvisningar som Ellen White använder för att beskriva denna historia är berättelsen om Sodom och Gomorra. Vi ska läsa ur 1 Moseboken 19:1–11, som utgör en del av berättelsen om Lot.

Och de två änglarna kom till Sodom om aftonen; och Lot satt i Sodoms port. När Lot såg dem, reste han sig för att möta dem och bugade sig med ansiktet mot jorden. Och han sade: Se nu, mina herrar, vänd in, jag ber er, i er tjänares hus och stanna där över natten och tvätta era fötter; sedan kan ni stå upp tidigt och gå vidare på er väg. Men de sade: Nej, vi vill stanna ute på gatan över natten. Men han nöddes dem enträget; då vek de in till honom och gick in i hans hus. Och han gjorde i ordning en festmåltid åt dem och bakade osyrat bröd, och de åt. Men innan de hade lagt sig, omringade stadens män huset, Sodoms män, både unga och gamla, allt folket från stadens alla delar. Och de ropade till Lot och sade till honom: Var är de män som kom in till dig i natt? För ut dem till oss, så att vi får lära känna dem. Då gick Lot ut till dem i dörröppningen och stängde dörren efter sig och sade: Jag ber er, bröder, handla inte så ondskefullt. Se, jag har två döttrar som inte har känt någon man; låt mig, jag ber er, föra ut dem till er, och gör med dem som är gott i era ögon. Men gör ingenting mot dessa män, eftersom de därför har kommit in under skuggan av mitt tak. Men de sade: Stig åt sidan. Och de sade vidare: Denne ende man kom hit som främling, och nu vill han spela domare! Nu skall vi fara värre fram med dig än med dem. Och de trängde hårt på mannen, på Lot, och kom nära för att bryta upp dörren. Men männen räckte ut sina händer och drog Lot in till sig i huset och stängde dörren. Och de slog männen som stod vid husets dörr med blindhet, både små och stora, så att de tröttade ut sig med att söka efter dörren.

Fortskridande prövning och dröjsmålets tid

Syster White talar om en fortskridande prövningsprocess på Kristi tid och på milleritrörelsens tid, vilket illustrerar en fortskridande prövningsprocess för oss. I Early Writings, sidan 259, säger hon:

”De som inte ville ta emot Johannes Döparens budskap kunde inte ha någon nytta av Jesu undervisning, och inte heller kunde de ha någon nytta av Kristi tjänstgöring i helgedomen därovan.” Hon säger sedan: ”De som inte tog emot den förste ängels budskap kunde inte ha någon nytta av den andre ängels budskap, och inte heller kunde de ha någon nytta av midnattsropet.”

I det avsnittet i Early Writings, 259, när dörren stängs i Kristi tid, befinner sig judarna i fullständigt mörker, i blindhet.

Milleriternas historia om den andre ängeln är Lots historia. De två änglarna kommer till staden (juni 1842), den andre ängels budskap anländer, och Lot låter dem stanna över natten (dröjsmålstiden). En dom äger rum, och sedan stängs en dörr (22 oktober 1844).

Vi skall se på ytterligare en biblisk historia där en dröjsmålstid sammanfaller med den milleritiska historien, innan vi knyter samman detta.

Mose, helgedomen och väntetiden

Nästa händelse i historien är att Mose tar emot anvisningar om byggandet av helgedomen och lagen.

På den sjunde dagen, som var sabbaten, kallades Mose upp i molnet. Det tjocka molnet öppnade sig inför hela Israels åsyn, och Herrens härlighet bröt fram såsom en förtärande eld. ”Och Mose gick in mitt i molnet och steg upp på berget; och Mose var på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.” Patriarker och Profeter, 313, 314.

De fyrtio dagar som han dröjde kvar på berget inbegrep inte de sex dagarna av förberedelse.

Under denna historia tillbringade Mose 46 dagar med att ta emot anvisningar om hur templet skulle byggas, i parallell med de 46 åren från 1798 till 1844 då Herren upprättade det milleritiska templet, och de 46 åren av Herodes återuppbyggnad av templet som omtalas i Johannes 2:20, liksom de 46 kromosomerna i det mänskliga templet. Under de sex dagarna var Josua med Mose, och tillsammans åt de manna och drack ur bäcken som flöt ned från berget. Josua gick inte in i molnet tillsammans med Mose utan stannade utanför, där han dagligen åt och drack medan han väntade på Moses återkomst, medan Mose fastade under de fyrtio dagarna.

Under sin vistelse på berget fick Mose anvisningar för uppförandet av en helgedom, i vilken den gudomliga närvaron på ett särskilt sätt skulle uppenbaras. »De skall göra åt mig en helgedom, så att jag kan bo mitt ibland dem« (2 Moseboken 25:8), löd Guds befallning.

Det är här vi finner talet 46 förbundet med uppförandet av helgedomen.

Vi ska läsa ur Andra Moseboken och lägga märke till en dröjsmålstid i denna berättelse, eftersom den förebådar dröjsmålstiden i Kristi tid, hos milleriterna och vid världens slut. Dröjsmålstiden skapar den miljö som möjliggör att Midnattsropet kan förkunnas och frambringa två klasser av tillbedjare. Utan dröjsmålstiden skulle den historieskildringens dynamik inte vara på plats för det som Herren vill åstadkomma vid Midnattsropet. Vi måste se vad dröjsmålstiden representerar.

Och han sade till Mose: Kom upp till Herren, du och Aron, Nadab och Abihu, och sjuttio av Israels äldste; och tillbedjen på avstånd. ... Och Mose tog hälften av blodet och slog det i skålar, och hälften av blodet stänkte han på altaret. Och han tog förbunds-boken och läste upp den inför folket; och de sade: Allt som Herren har sagt vill vi göra och lyda. Och Mose tog blodet och stänkte det på folket och sade: Se förbundets blod, som Herren har slutit med er på grundval av alla dessa ord. 2 Moseboken 24:1, 6–8.

Denna 46-dagarsperiod, denna väntetid, är den tid då Herren träder i förbund med ett folk.

Ingick Herren förbund med milleriterna i denna historia? Ja.

Ingick Han förbund med den kristna församlingen vid pingsten på Kristi tid? Ja.

Så är denna dröjsmålstid ett av kännetecknen på att Herren ingår förbund med ett folk.

Och Herren sade till Mose: Kom upp till mig på berget och stanna där; så skall jag ge dig stentavlorna och lagen och buden som jag har skrivit, för att du skall undervisa dem. Då stod Mose upp, och Josua, hans tjänare, och Mose gick upp på Guds berg. Och han sade till de äldste: Stanna här för vår skull, till dess vi kommer tillbaka till er; och se, Aron och Hur är hos er; om någon har någon sak att föra, må han vända sig till dem. Och Mose steg upp på berget, och ett moln övertäckte berget. Och Herrens härlighet vilade över Sinai berg, och molnet övertäckte det i sex dagar; och på sjunde dagen kallade han på Mose ur molnets mitt. Och åsynen av Herrens härlighet var i Israels barns ögon såsom en förtärande eld på bergets topp. Och Mose gick in i molnets mitt och steg upp på berget; och Mose var på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter. 2 Moseboken 24:12–18.

I Moses historia ser vi en väntans tid. Under denna tid symboliserar de två tavlorna förbundet, och Herren ingår förbund och ger Mose anvisningar om hur templet ska byggas.

Från 1798 till 1844, under dessa 46 år, upprättade Herren det milleritiska templet, så att han kunde ingå förbund med det moderna Israel.

Den tidsperiod som vi just läste om med Mose och de sjuttio äldstes dröjsmål kallas i den bibliska historien pingsten — femtio dagar efter påsken. Herren befallde Israel att för all framtid högtidlighålla pingsten. I Nya testamentet är pingsten ett centralt fokus för den tidiga kristna församlingen och högtidlighåller just denna historia. Vi finner samma beståndsdelar vid pingsten på Kristi tid, i milleriternas historia, och dessa beståndsdelar kommer att upprepas vid världens slut.

Pingsten och väntetiden i Nya testamentet

Låt oss betrakta pingsten utifrån Lukas 24:44–52, i berättelsen om vägen till Emmaus.

Tidigare i Lukas ber de två lärjungarna som vandrar med Jesus Honom att dröja kvar hos dem. Bibeln använder ordet ”dröja”. Där markeras en tid av dröjande, men vi vill uppmärksamma en annan tid av dröjande i denna samma berättelse.

Och han [Jesus] sade till dem: Detta är de ord som jag talade till er medan jag ännu var hos er: att allt måste fullbordas som är skrivet om mig i Mose lag och i profeterna och i psalmerna. Då öppnade han deras förstånd, så att de kunde förstå Skrifterna. Och han sade till dem: Så är det skrivet, och så måste Kristus lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse skulle predikas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem. Och ni är vittnen om dessa ting. Och se, jag sänder över er vad min Fader har lovat; men bli kvar i staden Jerusalem tills ni har blivit beklädda med kraft från höjden.

Väntetiden markeras av befallningen att dröja kvar i Jerusalem för att få kraft. Det är här som budskapets bemyndigande äger rum för milleriterna.

Att dröja betyder att vänta. ”Salig är den som väntar.” På vad? Kraftutrustningen.

Ni kan inte rätt förstå Midnattsropets utrustande med kraft, om ni inte förstår dröjsmålets tid, då de befäls att vänta på den kraften. Det är en del av berättelsen. För att ljuset, som är uppsatt bakom er, skall fortsätta att lysa, måste ni förstå hela historien.

Ni ser kanske ännu inte vart detta leder, men i morgon kommer det att bli klart.

De tre profetiorna och dröjsmålets tid

Tre profetior ledde Milleriterna till en missuppfattning som orsakade dröjsmålstiden och den första besvikelsen. Dessa profetior är samma tre som William Miller sade att han hade fått begynnelsen till: de 1335, de 2520 och de 2300 dagarna.

Om du förstår att dröjsmålstiden är en särskild beståndsdel av midnattsropet, måste du fråga vad som frambringade dröjsmålstiden. Det var dessa tre tidsprofetior: de 1335, de 2520 och de 2300.

Om du förkastar profetian om 2520 och 1335, förnekar du Midnattsropet och faller av stigen ner till den ogudaktiga världen där nedanför.

Det är dit vi är på väg med allt detta.

De dröjer kvar därför att de skall vänta på kraft från höjden, och i Milleriternas historia var den kraften midnattsropet.

Men dröj kvar i staden Jerusalem, till dess ni blir beklädda med kraft från höjden. Och han förde dem ut ända till Betania, och han lyfte upp sina händer och välsignade dem. Och det skedde, medan han välsignade dem, att han skildes från dem och upptogs till himmelen. Och de tillbad honom och vände tillbaka till Jerusalem med stor glädje. Lukas 24:49–52.

Betania är en förort till Jerusalem, ungefär en och en halv mil utanför staden. På Jesu tid var detta ett betydande avstånd, eftersom man gick till fots överallt.

Betania betyder ”de fattigas hus”.

Jesu älsklingsplats var Betania, där Lasarus, Maria och Marta bodde.

Det är värt att notera att det triumfatoriska intåget är den händelse i historien som syster White använder för att beskriva midnattsropet.

Innan Jesus gick in i Jerusalem för det triumfatoriska intåget dröjde Han kvar i Betania, de fattigas hus. Det finns en tid av väntan som föregår det triumfatoriska intåget, liksom det finns en tid av väntan som föregår midnattsropet. De är parallella skeenden, men vi behandlar fortfarande Lukas 24:44–52 och väntan och kvarblivandet i Jerusalem.

I Early Writings, sidan 247, säger syster White, när hon talar om milleriternas historia:

De besvikna såg av Skrifterna att de befann sig i dröjsmålstiden och att de tålmodigt måste invänta synens uppfyllelse. Samma bevisning som hade fått dem att vänta sin Herre år 1843 ledde dem till att förvänta Honom år 1844.

Vid midnattsropet öppnades Milleriternas förståelse av Skrifterna.

”De besvikna” från den första besvikelsen såg av Skrifterna att de befann sig i dröjsmålstiden, och samma bevisning som hade lett dem till att förutsäga 1843 som året för Herrens återkomst visade nu på 1844.

Vad hade Herren gjort för dem? Han öppnade deras förståelse. Detta är en parallell historia till lärjungarnas.

Jakobs väntetid och förbundet

Det finns en fördröjningstid i berättelsen om Jakob. Denna fördröjningstid belyser många profetiska sanningar, även om vi endast kommer att beröra några av dem.

Första Moseboken 28, med början i vers 10, visar att berättelsen om Jakob förebådar världens ände. Jakobs söner representerar de 144 000 vid världens ände.

Jakob hade söner med fyra kvinnor—två hustrur, Rakel och Lea, och två bihustrur. Han måste arbeta för sina hustrur: 2520 dagar för Lea och 2520 dagar för Rakel. I Jakobs berättelse ser vi båda 2520-talen, vilka representerar Nordriket och Sydriket.

Jakob är en symbol för den milleritiska historien och de 144 000. Hans berättelse bör ge oss ljus vid världens slut.

Och Jakob gick ut från Beer-Seba och begav sig mot Haran. Och han kom till en viss plats och stannade där över natten, eftersom solen hade gått ner; och han tog av stenarna på platsen och lade dem under sitt huvud och lade sig ner på den platsen för att sova. Och han drömde, och se, en stege var rest på jorden, och dess topp nådde upp till himlen; och se, Guds änglar steg upp och ner på den. Och se, Herren stod ovanför den och sade: Jag är Herren, din fader Abrahams Gud och Isaks Gud; landet där du ligger skall jag ge åt dig och åt din säd. Och din säd skall bli som jordens stoft, och du skall utbreda dig åt väster och åt öster och åt norr och åt söder; och i dig och i din säd skall jordens alla släkter bli välsignade. Och se, jag är med dig och skall bevara dig vart du än går och föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall inte lämna dig förrän jag har gjort vad jag har talat till dig om. 1 Moseboken 28:10–15.

Herren ingår förbund med Jakob. När Herren ingår förbund med Mose och Israel, finns det en dröjsmålstid; när Han ingår förbund med Jakob, finns det en dröjsmålstid; när Han ingår förbund med det moderna Israel i den milleritiska historien, finns det en dröjsmålstid; och när Han ingår förbund med den kristna kyrkan vid pingsten, finns det en dröjsmålstid.

I denna berättelse, under dröjsmålstiden, öppnar Herren sitt folks förstånd för sitt ord, symboliserat av stegen med änglar som stiger upp och stiger ned — en symbol för förbindelsen mellan Gud och människa.

Och Jakob vaknade upp ur sin sömn och sade: Sannerligen, Herren är på denna plats, och jag visste det inte. Och han greps av fruktan och sade: Hur fruktansvärd är inte denna plats! Detta är ingen annan än Guds hus, och detta är himlens port. 1 Moseboken 28:16, 17.

Vid midnattsropet vaknar de milleritiska jungfrurna och blir Guds hus. Han ingår förbund med dem och gör dem till det nutida Israel.

Och Jakob steg upp tidigt på morgonen och tog stenen som han hade haft vid sitt huvud och reste den till en stod och göt olja över dess topp. Och han gav den platsen namnet Betel; men stadens namn hade förut varit Lus. 1 Moseboken 28:18, 19.

”Luz” förändras. Milleriterna var inte Guds folk år 1798. Milleriternas historia är historien om hur Han ingår förbund med dem och gör dem till sitt folk, och förvandlar dem från ”Luz” till ”Betel”.

Och Jakob avlade ett löfte och sade: Om Gud vill vara med mig och bevara mig på den väg som jag vandrar, och ge mig bröd att äta och kläder att sätta på mig, så att jag kommer tillbaka till min fars hus i frid, då skall Herren vara min Gud. Och denna sten, som jag har rest till en stod, skall vara Guds hus. Och av allt det som du ger mig skall jag sannerligen ge dig tionde. 1 Moseboken 28:20–22.

Jakobs löfte innebär att träda in i förbund. Han ber Gud att bevara honom på vägen – de gamla stigarna – och att ge honom bröd att äta. Milleriterna skall äta sitt eget bröd och inte återvända till protestantisk dårskap.

Om vi fortsätter att äta det bröd som Gud ger oss, kommer han att upprätthålla sitt förbund med oss. Brödet och kläderna i Jakobs löfte symboliserar sanningarna på 1843 års karta, vilka Ellen White kallar Evighetens klippa—de gamla stigarna och brödet.

Den stege som Jakob såg i nattens syn, med dess fot vilande på jorden och dess översta steg nående upp till de högsta himlarna, Gud själv ovanför stegen och Hans härlighet lysande över varje steg, änglar som steg upp och ner på denna stege av strålande klarhet, är en symbol för den ständiga förbindelse som upprätthålls mellan denna värld och de himmelska boningarna. Gud fullbordar sin vilja genom himmelska änglars tjänst i ständig samverkan med mänskligheten. Denna stege uppenbarar en direkt och betydelsefull kommunikationskanal med denna jords invånare. Stegen framställde för Jakob världens Återlösare, som sammanbinder jord och himmel. Var och en som har sett bevisen och sanningens ljus och tar emot sanningen, bekännande sin tro på Jesus Kristus, är en missionär i ordets högsta mening. Han är mottagare av himmelska skatter, och det är hans plikt att meddela dem, att sprida det som han har tagit

emot.” Fundamentals of Christian Education, 270.

När Han öppnar deras förståelse under väntetiden, gör Han det genom att sända änglar upp och ned för stegen.

Om du har tagit emot sanningen, har du ansvar att dela den. Om du uppfyller ditt ansvar, blir du stegen — kommunikationskanalen. Vi är kallade att vara den kanalen.

"Stegen framställde Kristus; han är förbindelseleden mellan himlen och jorden, och änglar går fram och tillbaka i ständig gemenskap med det fallna släktet. Kristi ord till Natanael stod i överensstämmelse med bilden av stegen, när han sade: 'Sannerligen, sannerligen säger jag er: Härfter skolen I få se himmelen öppen och Guds änglar stiga upp och fara ned över Människosonen.' Här identifierar Återlösaren sig själv som den mystiska stegen, som gör förbindelse möjlig mellan himlen och jorden." Review and Herald, 11 november 1890.

Jakob har en dröjsmålets tid; han dröjer och drömmer om stegen, som representerar att Herren öppnar förståelsen av sitt Ord för sitt folk under dröjsmålets tid. I denna historia ingår Herren förbund med sitt folk, tar dem från Luz och gör dem till Betel – Guds hus.

Den förbindelsekanal som framställs av änglarna som stiger upp och stiger ned på stegen, vilken är Kristus, framställs också i Sakarja. Syster White kommenterar detta i Review and Herald, 20 juli 1897, även om hon använder en annan symbol.

De smorda, som står inför hela jordens Herre, har den ställning som en gång gavs åt Satan såsom överskuggande kerub. Av de heliga varelserna som omger hans tron.

Vilka är de "heliga varelserna"? Änglar. "Genom de heliga varelser som omger hans tron upprätthåller Herren en ständig förbindelse med jordens invånare." Det är stegen. Endast här kommer syster White inte att använda stegen som symbol.

Den gyllene oljan representerar den nåd genom vilken Gud håller de troendes lampor försedda, så att de inte skall fladdra och slockna. Om det inte vore så att denna heliga olja utgjuts från himlen i budskapen från Guds Ande, skulle onskans makter ha fullständig kontroll över människorna.

Gud vanäras när vi inte tar emot de budskap han sänder oss. Därmed avvisar vi den gyllene olja som han vill utgjuta i våra själar för att förmedlas till dem som befinner sig i mörkret. När ropet ljuder: "Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom", skall de som inte har tagit emot den heliga oljan, som inte har vårdat Kristi nåd i sina hjärtan, finna, liksom de oförståndiga jungfrurna, att de inte är redo att möta sin Herre. De har inte i sig själva makt att skaffa oljan, och deras liv går till spillo. Men om man ber om Guds Helige Ande, om vi vädjar, såsom Mose gjorde: "Låt mig se din härlighet", då skall Guds kärlek utgjas i våra hjärtan. Genom de gyllene rören skall den gyllene oljan meddelas oss. "Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot." Genom att ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser Guds barn som ljus i världen." Review and Herald, 20 juli 1897.

I berättelsen om Jakob har vi berättelsen om den milleritiska historien. Där finns en dröjsmålstid, och han ser stegen som representerar förbindelsen mellan himlen och jorden.

Sakarja berättar för oss om två gyllene rör. En steg har två huvudsidostycken, men Sakarja kallar dem två gyllene rör.

Vi skall ta emot de budskap som kommer ned från himlens steg och förmedla dem till andra. Om vi gör det, blir vi en del av stegen, en del av förmedlingsprocessen.

Syster White knyter detta till liknelsen om de tio jungfrurna.

I den milleritiska historien uppfyllde de liknelsen om de tio jungfrurna. Jakobs dröjsmålstid är dröjsmålstiden i Matteus 25 och Habackuk 2: "Om synen dröjer, så vänta på den."

Berättelsen om Jakob och Sakarja utgör samma dröjsmålstider.

Väntetiden utmärker, bland annat, att Herren står i begrepp att öka sina efterföljares förståelse av Guds ord. Om du inte tar emot den Heliga Oljan, är du en oförståndig jungfru.

När du kommer till denna erfarenhet, när dörren stängs och du är en fåvitsk jungfru, säger syster White: "De sorgligaste ord som någonsin hörts: 'Jag kände er inte.'"

Man kan inte skilja väntetiden från midnattsropet. Väntetiden frambringar den Helige Andes utgjutelse, som öppnar Guds folks förståelse för Ordet vid midnattsropet och tillhandahåller den olja som skiljer de visa jungfrurna från de oförståndiga.

Dröjsmålstiden och Kristi krönande mirakel

Det finns en väntetid då Kristus utförde sin krönande handling — att uppväcka Lazarus.

Jesus fick budskapet: "Lazarus är sjuk. Kom och ta hand om honom." Men Jesus gick inte genast.

Syster White säger att lärjungarna snavade på detta. De undrade varför Han inte tänkte hjälpa sin vän eller bevisa sin makt som Messias. Men Han dröjde.

"Genom att dröja med att komma till Lazarus hade Kristus ett barmhärtighetens syfte gentemot dem som inte hade tagit emot Honom. Han dröjde, för att Han genom att uppväcka Lazarus från de döda skulle ge sitt hårdnackade, otroende folk ännu ett bevis på att Han verkligen var 'uppståndelsen och livet'. Han var ovillig att överge allt hopp om folket, de fattiga, kringirrande fåren av Israels hus. Hans hjärta brast på grund av deras obotfärdighet. I sin barmhärtighet avsåg Han att ge dem ännu ett bevis på att Han var Återställaren, den Ende som kunde låta liv och odödlighet träda fram i ljuset. Detta skulle vara ett bevis som prästerna inte kunde misstolka. Detta var orsaken till att Han dröjde med att gå till Betania." The Desire of Ages, 529.

Han dröjde för att ge dem ännu ett bevis på att han hade makt att ge de döda liv. Detta krönande under, uppväckandet av Lazarus, satte Guds sigill på hans verk och hans anspråk på gudomlighet. Vid midnattsropet uppväcker Herren de visa jungfrurna. Detta är en illustration av beseglingsprocessen. Milleriterna höll på att beseglas och utgjorde en illustration av de 144 000:s

besejling. Lärdomen av Lasarus är att Kristus kan ta någon som är död i överträdelser och synder och ge honom liv. I avsnittet om Lasarus definierar Kristus döden som sömn. De sover alla. Han dröjer. Han skall uppväcka Lasarus, ge dem liv och sätta sitt sigill på dem. Detta är hans krönande under. I vår historia, när han besejlar de 144 000, upphöjer han dem som ett baner. Sakarja säger att detta baner är såsom ädelstenar i en krona. Detta är hans krönande handling.

Genom utgjutandet och upplåtandet av sanningen i den milleritiska historien utmärker väntetiden den tidpunkt då Herren öppnar sanningen. Stegen, med änglar som stiger upp och stiger ned, är den plats där besejlingsprocessen äger rum.

Det triumfatoriska intåget och midnattsropet

Nu riktar vi vår uppmärksamhet mot det triumfatoriska intåget. Lägg märke till vad syster White i Profetians ande, band 4, sida 250, jämför det triumfatoriska intåget med.

”Midnattsropet bars inte så mycket fram genom argument, även om Skriftens bevis var klara och avgörande. Det åtföljdes av en drivande kraft som rörde själen. Där fanns inget tvivel, inget ifrågasättande. Vid tillfället för Kristi triumfartade intåg i Jerusalem samlades det folk, som hade kommit från alla delar av landet för att hålla högtiden, till Oljeberget, och när de förenade sig med skaran som följde Jesus, greps de av stundens ingivelse och bidrog till att höja ropet: 'Välsignad vare han som kommer i Herrens namn!' [Matteus 21:9.] På samma sätt kände de otroende, som strömmade till adventisternas möten — somliga av nyfikenhet, andra enbart för att häna — den överbevisande kraft som åtföljde budskapet: 'Se, brudgummen kommer!'”

Det triumfartade intåget representerar midnattsropet.

Låt oss läsa vad syster White säger om det triumfatoriska intåget i The Youth Instructor, den 21 februari 1901.

Tiden för Kristi intåg i Jerusalem var den ljuvligaste årstiden på året. Oljeberget var täckt av grönska, och lundarna var vackra med skiftande lövverk. Från trakterna runt omkring Jerusalem hade många människor kommit till högtiden med en uppriktig önskan att få se Jesus.

Varför? Därför att de hade hört talas om Lasarus.

Frälsarens krönande underverk, då han uppväckte Lasarus från de döda, hade haft en underbar verkan på folket, och en stor och entusiastisk folkskara drogs till den plats där Jesus uppehöll sig.

Så dröjer Han kvar i Betania före det triumfartade intåget.

Detta syftar på väntetiden.

Eftermiddagen var redan till hälften gånge, när Jesus sände sina lärjungar till byn Betfage och sade: ”Gå in i byn mitt emot er, och genast skall ni finna en åsna som står bunden, och ett föl hos henne. Lossa dem och för dem till mig. Och om någon säger något till er, skall ni säga: Herren behöver dem; och genast skall han sända dem.”

Detta var första gången under sin tjänst som Kristus samtyckte till att rida, och lärjungarna tolkade detta som ett tecken på att Han stod i begrepp att göra anspråk på sin kungliga makt och myndighet och inta sin plats på Davids tron. Med glädje utförde de uppdraget. De fann fölet, löste det och förde det till Jesus, som satte sig på det. När Jesus tog plats på djuret, fylldes luften av hyllningsrop av lovprisning och triumf. Han bar inget yttre tecken på kunglig värdighet, var inte klädd i högtidsdräkt och åtföljdes inte av soldater. Men Han var omgiven av en skara uppfylld av förväntan. Han hade just uppväckt de döda. Folket trodde att Han kom för att vara Israels Frälsare. Vilka var dessa människor?

"Många smickrar sig med tanken att stunden för Israels befrielse är inne. I sin föreställning ser de den romerska hären skingrad och fördriven från Jerusalem, och det judiska folket åter fritt från förtryckarens ok. Från mun till mun går frågan: 'Vill han nu återupprätta riket åt Israel?' Många i hopen erinrar sig profetens ord: 'Fröjda dig storligen, du dotter Sion; jubla, du dotter Jerusalem: se, din konung kommer till dig: han är rättfärdig och har frälsning; ödmjuk och ridande på en åsna.' Var och en bemödar sig om att överträffa den andre i gensvaret på det profetiska förflutna. Ropet ljuder åter från berg och dal, 'Hosianna Davids son:' — Midnattsropet — 'Välsignad vare han som kommer i Herrens namn; hosianna i höjden.'"

Ingen sorg eller klagan hördes i den processionen. De som en gång hade varit blinda, men vilkas ögon hade blivit botade av Guds Son, gick i spetsen.

Vem går i spetsen? De som brukade vara laodicéer.

De trängde sig nära intill Jesus, medan en som Han hade uppväckt från de döda ledde djuret som Han red på. De som en gång varit döva och stumma, nu botade, bidrog till att förstärka de glada hosiannaropen. Krymplingar, nu gående, bröt av palmkvistar och strödde dem på Hans väg.

Den spetälske, en gång utestängd från samhället, var där, renad genom Frälsarens kraft. Han lade sin mantel på Frälsarens väg och utropade: "O tacka Herren, ty han är god, ty hans nåd varar i evighet."

Den botade besatte var där, nu vid sina sinnens fulla bruk, och fogade sitt vittnesbörd därtill: "Herren har gjort stora ting med mig, varöver jag gläder mig."

De döda som hade återställts till livet var där och prisade honom. Änkan och den faderlöse berättade om hans underbara gärningar. Små barn, de som hade botats från sjukdomar och de som hade förts tillbaka från graven, strödde Återlösarens väg med palmkvistar och blommor.

Så dröjer Jesus kvar i de fattigas hus, med hänsyftning på dröjsmålstiden.

Varför? Därför att Han står i begrepp att utgjuta sin Helige Ande och öppna deras förståelse, med hänsyftning på midnattsropet.

I denna berättelse kommer Han som en Kung, med hänvisning till den 22 oktober 1844. Kommer Jesus för att ta emot ett rike den 22 oktober 1844? Ja.

Detta är det triumferande intåget, och det finns de som kommer att höja midnattsropet.

Vilka är dessa människor? Det är de som har blivit förvandlade genom Kristi kraft.

Budskapet om Kristi rättfärdighet, hans kraft att förvandla oss från blinda till seende, från döda till levande, från spetälska till rena, bärs i berättelsen om det triumfartade intåget, som förebådar midnattsropet. Vad är det som bär detta budskap?

Vad rider Kristus på? En åsna. Det är islams budskap som bär budskapet om Kristi rättfärdighet.

År 1840 var bemyndigandet av den förste ängelns budskap förbundet med Islams återhållande. Det första budskapet leder till det andra budskapet; de kan inte skiljas åt.

Det första budskapet bär det andra budskapet.

Det första budskapet bekräftades när islam hölls tillbaka, i uppfyllelse av profetian. Denna bekräftelse gav den förste ängelns budskap kraft och ledde till att protestanterna stängde sina dörrar för det.

Att de protestantiska kyrkorna stängde sina dörrar var ett avvisande av Islams budskap.

Milleriternas historia förebildar vår historia.

Budskapet om Kristi rättfärdighet under beseglingstiden för de 144 000, när Herren utgjuter sin Helige Ande och öppnar Skriftorna för adventismens laodiceer och spetälska, bärs åter fram av åsnan — Islams budskap.

Sommaren och hösten 1844 förkunnades budskapet: ”Se, brudgummen kommer.” Då framträdde de två grupper som framställs genom de kloka och de oförståndiga jungfrurna — den ena gruppen, som med glädje såg fram emot Herrens ankomst och som flitigt hade förberett sig för att möta Honom; den andra gruppen, som, påverkad av fruktan och handlande av impuls, hade nöjt sig med en teori om sanningen men saknade Guds nåd. I liknelsen heter det, när brudgummen kom, att ”de som var redo gick in med honom till bröllopet”. Brudgummens ankomst, sådan den här framställs, äger rum före bröllopet. Bröllopet representerar Kristi mottagande av sitt rike. . . . The Great Controversy, 427

Det triumfatoriska intåget är Konungens ankomst. Den 22 oktober 1844 tar han emot riket. Detta är det triumfatoriska intåget.

Det är under denna tidsperiod som de två klasserna beseglas till sitt öde.

Förkunnelsen: ”Se, Brudgummen kommer” ledde sommaren 1844 tusentals att förvänta sig Herrens omedelbara ankomst. På den bestämda tiden kom Brudgummen, inte till jorden, såsom folket väntade, utan till den Gamle av dagar i himlen, till bröllopet, till mottagandet av sitt rike. ”De som voro redo gingo in med honom till bröllopet; och dörren blev” — vad? — ”stängd.” De skulle inte personligen vara närvarande vid bröllopet; ty det äger rum i himlen, medan de befinner sig på jorden. Kristi efterföljare skall ”vänta på sin Herre, när han vänder tillbaka från bröllopet.” Luk. 12:36. Men de skall förstå hans verk och i tro följa honom när han går in inför Gud. Det är i denna mening som det sägs att de går in till bröllopet.” Den stora striden, 427.

Bibliska hänvisningar till dröjsmålstiden

Några bibelställen belyser dröjsmålstiden. Vi ska gå igenom dem kortfattat och avsluta med ett uttalande av syster White.

När brudgummen dröjde, blev de alla dåsiga och somnade. Matteus 25:5.

Just här, den 22 mars 1844, med hänvisning till dröjsmålstiden.

Den 22 mars 1844 är inte en förutsägelse i Bibelns profetia. Det är det datum som milleriterna missförstod, men det gav upphov till den första besvikelsen och markerade dröjsmålets tid.

Skrifterna hävdar inte att Gud framkallar dröjsmålet. Det är folkets missförstånd som framkallar det: ”Om än synen dröjer, så vänta på den, ty den skall inte dröja; den ljuger inte.”

Salig är den som uthärdar och når fram till de tusen tre hundra trettiofem dagarna. Men gå du din väg intill änden kommer; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände.
Daniel 12:12, 13.

Du kan läsa detta på två sätt. Oavsett vilket:

Salig är den som väntar, och salig är den som kommer till de 1335. Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas slut.

Välsignelsen i att nå fram till de 1335 handlar inte endast om att nå slutet på tidsprofetian. De 1335 slutar år 1843 på kartan. Välsignelsen är inte bara profetians slut, utan erfarenheten av dröjsmålstiden. Välsignelsen äger rum mellan dröjsmålstiden och den 22 oktober 1844. Det är här du skall vänta. ”Salig är den som väntar.”

Därför skall Herren dröja, för att han må vara er nådig, och därför skall han upphöjas, för att han må förbarma sig över er; ty Herren är en domens Gud. Saliga äro alla de som vänta efter honom. Jesaja 30:18.

Väntandet sträcker sig från dröjsmålstiden till den 22 oktober 1844. Om ni väntar på honom, skall ni bli välsignade.

Ty synen gäller ännu en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:3.

Det var milleriternas missförstånd som förorsakade dröjsmålets tid. Synen gäller för en bestämd tid — den 22 oktober 1844. Den skall inte slå fel, men ni kommer att mena att den dröjer på grund av missförstånd.

Var det Herren som avsåg missförståndet? Ja. Syster White säger det.

Herren framkallade missförståndet genom 1843-diagrammet. William Miller sade att han aldrig slutgiltigt fastställde 1843, men år 1843 bad bröderna honom att ta bort ”om” och markera 1843 som ett vägmärke. Syster White säger att detta är ett profetiskt vägmärke, en uppfyllelse av Habackuk 2. Detta vägmärke, som dogmatiskt utmärkte 1843, frambringade dröjsmålstiden.

Saliga är de ögon som såg de ting som sågs 1843 och 1844. Budskapet gavs. Och det bör inte vara någon fördröjning med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; avslutningsverket måste fullbordas. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds förordnande som skall svälla till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram på sin lott för att avlägga sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, band 21, 437.

Lägg märke till Daniel 12:12, 13: ”Salig är den som håller ut och når fram till de ett tusen tre hundra trettiofem dagarna.” — ”Salig är den som kommer fram till de 1335. Salig är den som kommer fram till 1843”, det vill säga vers 12.

Vers 13:

Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och sedan stå upp till din lott vid dagarnas ände. Daniel 12:12, 13.

Syster White sammanbinder verserna 12 och 13 och säger att välsignelsen av de 1335 fullbordas 1843 och 1844. Det handlar inte om en tidpunkt, utan om dem som väntar på Kristi triumfatoriska intåg i Jerusalem, känner igen änglarna som stiger upp och ned på stegen och träder in i förbund med Herren när han ger dem förbundets två tavlor.